

Ngốc ạ...ngay từ đầu em đã là ngoại lệ!

Ngốc ạ! Ngay từ đầu em đã là ngoại lệ...

Keng keng keng!

- Thừa cô, đến giờ đi học ạ

Quen quá rồi mà! Tiếng khoa chiêng múa keng cùng giọng điệu đầy khiêu khích của huynh trưởng phá tan giấc mộng đẹp của nó... Vừa ăn Tết xong, nó trở lại nhịp học 3 buổi/ ngày và 7 ngày/ tuần... Ừ thì lớp 12 ai cũng thế... nhưng nó vẫn được phép kêu khổ mà, mặc kệ tất cả, nó yêu nhất lúc này là sự-nghỉệp-ngủ-vĩ-đại... Đã quá lâu rồi nó mới được nghỉ 1 buổi sáng chủ nhật ...

- Tinh thần tuổi trẻ ngày nay chán quá! Như thế này mà đòi làm thủ khoa á! Ngày xưa anh không như mày đâu... - và điệp khúc muôn thừa lại bắt đầu...

- Thế em hỏi anh Học để làm gì! - Nó làu nhàu chui khỏi chiếc chăn ấm, dù trời không còn lạnh cóng như mùa đông, song cái hơi thở của mùa xuân vẫn khiến người ta rùng mình...

- Thì kiếm việc làm

- Anh có việc làm chưa! Hay anh học quản trị kinh doanh rồi về làm quản trị em thay cho mẹ - Nó cãi! ông anh quý tử ra trường 2 năm rồi mà đã xin được việc đâu! Ở nhà có 2 anh em, rảnh là lảo lại lôi nó ra ...tập quản lí

- Hay là thế nhỏ! Thế hôm nay không học Anh à!

- Học không hiểu, em nghỉ rồi! Em sợ không tốt nghiệp nổi quá, thật sự em không thể nhét 1 chữ tiếng Anh nào vào đầu!

- Như mày thì ai dạy cũng thế thôi, đổi mấy giáo viên 1 tháng rồi? ngu nó là bản chất mà

Đang định phang cho lão 1 cái thì mặt lão bỗng dăm chiêu, rồi đưa nó một mảnh giấy gấp tư! (nghe có vẻ hình sự

- Đẹp trai, tử tế, nhà mặt phố, bố làm to, chưa bạn gái... Liên hệ đi, số điện thoại của nó đây - Huynh trưởng vội phân trần

- Liên quan gì em! - nó ngơ ngác, và biết chắc huynh trưởng lại sắp có trò mới, và nó là vật thí nghiệm...

- À quên! Gia sư mới của mày đây, nó giỏi Anh Văn lắm - Huynh trưởng cười lớn: Bạn anh đây, nghĩa là bằng tuổi anh và hơn tuổi mày ! Đừng bắt nạt người ta nhá!

- Sao anh không nghĩ cho em nhỉ, nhờ nó bắt nạt em...

- Không oan đâu! Trẻ con gặp mày thì đang nín cũng phải khóc mà... Và gọi là “thầy”, không phải “nó”! Để khuyến khích mày học, hôm nay anh nấu cơm, mày chỉ việc ... nấu thức ăn và rửa bát...

Và lại thêm 1 gia sư bất đắc dĩ, nó nhàn mặt nhưng vẫn phải miễn cưỡng đồng ý!

Buổi học đầu tiên, nó cảm thấy hôm nay đẹp ngày, tự cho phép “thầy” nghỉ một hôm - và cũng là cho nó nghỉ một hôm! “Thầy” tỏ ý không hài lòng!

Buổi học thứ 2, nó cũng cho “thầy” nghỉ thêm buổi nữa. “Thầy” không nói gì, nhưng nó bị huynh trưởng tát cho 2 cái vì tội lười. Đúng là từ bé đến giờ nó sợ lão còn hơn cả sợ mẹ...

Buổi học thứ 3, Nó miễn cưỡng đi học. Nói là đi nhưng thực ra là “thầy” đến nhà nó dạy, dưới sự giám sát của huynh trưởng! “Thầy” xuất hiện, công nhận “thầy” cũng đẹp trai ... Đang mơ màng thì huynh trưởng tuyên bố:

- Chỉ dạy Anh Văn, không dạy “cái khác”

“Thầy” cười lớn, còn nó thì khó chịu vô cùng... Nó lễ phép:

- Em chào “thầy”

- Ờ không! Anh là bạn của anh trai em mà

- Vâng! Thế hôm nay anh cho em nghỉ học! Em buồn ngủ

Một cái gì đó phang mạnh vào tay làm nó đau kinh khủng, lại một đòn chí mạng đầy bất ngờ và hấp dẫn của huynh trưởng, nó ôm trọn chiếc thước gỗ. Cùng lời răn đe “cấm nghì”

- Có vẻ căng thẳng nhỉ, làm gì có học sinh nào ra lệnh cho thầy giáo như em - Anh nói có vẻ đầy đặc ý

- Thì cứ cho em là ngoại lệ đi! - nó đáp ngắn gọn, cứ nghĩ đến việc ăn đòn trước mặt người khác là nó phát nổ tung, dù sao nó cũng 18 tuổi rồi

Buổi học diễn ra âm thầm lặng lẽ, và vẫn không có một chút kiến thức nào vào đầu nó cả. Có lẽ đây là tình trạng bộ nhớ đầy, không thể tiếp nhận thêm bất cứ dữ liệu nào..... Nó học lại từ lớp vỡ lòng, huynh trưởng giao cho anh cái thước gỗ (khỏi nói cũng biết là để làm gì

Đầu tiên là nó phải viết những công việc hàng ngày bằng tiếng Anh và ấn tượng đầu tiên của nó với anh thật “tốt”.

” getup at... I clean your teeth...(nó đã nhầm từ ” My” sang “Your”)

- Mỗi buổi sáng em đều đánh răng hộ anh à

- Sai 1 từ thôi, có gì mà “thầy” phải vui thế, nhạo báng người khác là niềm vui của “thầy” à - nó chả biết nói gì, ngại không còn gì để nói! Mỗi lần không vừa lòng nó lại gọi anh là “thầy”. Cứ kiểu học hành tùy ý, nhưng hình như cứ ảnh hưởng đến danh dự nhiều nên có vẻ nó chăm hơn, chăm hơn nhưng cũng không giỏi hơn là mấy...

Dù là học tại nhà nó, nhưng người đến muộn luôn là nó.

- Sao em không bỏ cái thói quen bắt người khác đợi chờ vô lí đi nhỉ! Có mấy ai giỏi như em nhỉ, có mấy cái bậc thang cũng trễ giờ, may mà em không bảo em tắc đường - anh vặn vẹo

- Thì cứ cho em là ngoại lệ đi - nó băng quơ

...

và hàng loạt các giải thích của nó đều như thế, chả hiểu sao nó cứ thích làm

“ngoại lệ”, lần nào nó cũng chỉ giải thích như thế:

Tại sao có vài bài tập mà em cũng không chịu làm - vì em là ngoại lệ

Làm sao anh có thể chịu được đưa làm thì “khiêm tốn” mà nói thì “tự tin” như em nhỉ - Vì em là ngoại lệ

...

Có lúc đang ngồi học, nó chợt thốt lên:

- Sao bàn chân anh trắng thế? - nói xong hình như nó mới nhận ra mình hơi “duyên”

- Có ai như em không? Em để ý anh kĩ thế

- Không! Em là ngoại lệ! - mặt nó nóng bừng

May mà anh đang không uống gì đó như trong phim, không thì hậu quả “khó lường”. Mặt mũi anh đỏ gay, đang cố kìm nén cảm xúc ... cứ như thiếu nữ trước vị hôn phu... Nó lại mơ màng... nhìn anh chăm chăm và... “thước gỗ” lại có dịp được sử dụng... Nhưng lần nào cũng thế, khác với huynh trưởng, chiếc thước thay vì đập vào mặt nó là đập xuống bàn... Nó giật mình, vỡ tan giấc mộng về một hoàng tử cười ngựa trắng (là nó)... đang lặng nhìn nàng công chúa (không) trắng nhưng da dẻ hồng hào (là anh). Bên anh dù lộn xộn nhưng nó thấy tâm trí thật yên bình...

Chủ nhật, và lại là ngày có lịch học chòng chéo của nó... 7h Có tin nhắn! Không còn gì hạnh phúc hơn, tin nhắn của con bạn thân - tin báo nghỉ học! Nó yên trí cuộn tròn trong hơi ấm chiếc chăn tiếp tục một giấc ngủ dài... Nhưng chỉ một chút sau, điện thoại réo ầm ỹ...

- Sao hôm nay nghỉ à! Hay lại đi muộn - giọng trưởng nhóm học thêm cất lên du dương khiến nó ngơ ngác chẳng hiểu gì. Vội vàng vớt chăn sang một bên, nó nặng nhọc đi học. Chỉ mới một chút trước thôi nó còn ngập tràn hạnh phúc. Ôi! cái thế giới đảo điên rồi...

10h về nhà, huynh trưởng được nghe lại tình hình, dăm chiêu 1 lúc rồi trầm ngâm:

- Mày ngờ thật hay giả vờ ngờ đấy! Hôm nay 1 tháng 4

Nó thờ dài, học nhiều mới thấy hạnh phúc của phút giây nhận tin nghỉ học...

- Chiều nay nghỉ đấy! Chúng nó vừa bảo anh nhắn với mày. Ơ! Sao mặt xì ra thế, mày thích cái tin này lắm cơ mà!

Mệt! Nó tự nhủ hôm nay không tin ai nữa! Chiều... nó lại lóc cóc đi học, mặt nó vênh lên “em không bị lừa nữa đâu”! Nặng gay gắt, mồ hôi nhễ nhại, lớp học không một bóng người! Nó cứ ngỡ nó đến sớm, nhưng hôm ấy nghỉ thật... Lại vật vã trở về, và huynh trưởng đã tặng ngay cho nụ cười khiêu khích.

- Đấy là cái tội không chịu tin người, anh có lừa mày bao giờ đâu? Hôm nay máy giặt hỏng... chịu khó nhá!

- Vâng! - nó nặng nhọc bê chậu quần áo to tướng ra ngồi “nghiên cứu”. Chứ nó nghe lời lão lắm. Mọi việc xong xuôi, thì huynh trưởng với khuôn mặt tươi cười và cốc nước mát lạnh đưa cho nó, cười rất tươi rồi cất lời:

- Vất vả rồi! Anh phát hiện ra từ giờ nhà mình không nên dùng máy giặt, đỡ tốn điện... tốc độ máy ngang máy đấy. Đang thời kì bão giá mà : D

Máy giặt không sao đâu : D

Cái thế giới lại đảo điên lần nữa! Ôi! Ngày 1.4, nó quyết định tắt đt, hôm nay thế là đủ rồi. : (Ai bảo trời sinh nó ra vốn thật thà không lừa được ai. Cả ngày nó nằm bẹp trên giường, nhàm chán và vô vị! Chẳng biết từ bao giờ nó không còn muốn nghỉ học vị gia sư này nữa, nhưng vẫn thấy ghét Anh Văn. Ngày đặc biệt này mà không được gặp anh nó thấy cũng buồn, người duy nhất luôn đồng ý cho nó là ngoại lệ. Nó tiếc 1 tháng 4 mà lại phải ngồi ở nhà trong tư thế này, nó chột nẩy ra trò đùa, chắc cũng không mới, nhưng vẫn dùng được...23h50 nó nhắn tin cho anh:

“Anh ngủ chưa?”

Mãi không thấy anh rep, nó dần mơ màng, thì anh gọi lại! Lạ! Có mấy khi anh gọi cho nó đâu...

- Như thế này có giống ngủ rồi không?

Nó im lặng, không biết có nên đùa nữa không:

- Anh thích bạn gái như thế nào?

- Em có làm sao không đấy?

- Anh cứ trả lời đi!

- Bạn gái anh không bao giờ cao dưới 1.6m và trên 1.7m, quan trọng là phải nấu ăn ngon

- Thế cho em là ngoại lệ nhé!

- Hả!

- Làm bạn gái cao dưới 1.6m và nấu ăn cực tệ của anh

- Em biết hôm nay là ngày bao nhiêu không! Ngủ đi, sang ngày 2.4 được 10 phút rồi đấy!

Rồi tiếng im lặng kéo dài, anh không nói gì... nó vẫn không ngắt máy... (có lẽ hôm nay khuyến mãi). Nó quên mất thời gian rồi, vậy là hôm nay nó chẳng cho ai ăn “cá” được... Nó thấy tim đập mạnh, cứ như tỏ tình thật ý, mà hình như nó nhận ra nó không hẳn là đùa... Chẳng hiểu sao nó làm thế...

- Vâng! Nhân ngày tiếp theo của 1 tháng 4 ạ - giọng nó có chút run run

- Ngủ sớm đi - Giọng anh nhẹ nhàng, có vẻ bất ngờ...

Hôm sau, anh không đến dạy gia sư. Nghe huynh trưởng nói từ hôm nay anh không dạy nữa, anh bận! Nó hiểu lí do tại sao, lòng thấy “hẫng”, nó nhớ lúc đầu nó đã mong thoát khỏi những buổi học của vị gia sư này như thế nào! Vậy mà giờ nó lại thấy buồn mênh mang... Mấy ngày sau ấy nó như người mất hồn, nó cũng chẳng hiểu sao lại không thể tập trung gì được. Cứ giống như một vụ “tỏ tình” bị từ chối ý nhị, chẳng lẽ là thật? nó thích anh thật à?

Mọi chuyện tiếp diễn trong 1 tuần, lúc này huynh trưởng của nó mới lên tiếng:

- Thôi! Anh bảo nó dạy mày tiếp, chứ mày cứ thế này chắc thi khối L thôi! Mà như mày chắc cũng trượt. khối ấy thì Nữ công gia chánh và Tam tông Tứ Đức!

- Là gì đấy - nó hỏi lấy lệ

- Khối L(Lấy chồng) Nếu mày không đỗ Kinh Tế thì tao gả luôn mày cho nó!

Giờ thì nó hiểu, huynh trưởng đã biết vụ “tỏ tình” của nó. Sao anh “mỏ nhon” thế nhở. Chẳng lẽ huynh trưởng giờ là bảo mẫu của cả anh! Trời ạ! Tầm lòng huynh trưởng thật bao la... Nhưng sao từ khi nghe tin nay nó vui hơn cả trẻ con trước năm 45 được may áo mới nhiều. Hôm sau buổi học Anh Văn lại tiếp tục, nó không đến trễ nữa... Nếu không có huynh trưởng đứng đấy, chắc nó đã ôm trầm lấy anh mất!

- Đúng là “Thượng đế đã lường trước mọi điều.. chỉ trừ việc thiên thần đã phải lòng ác quỷ...”. Tao bảo mày chỉ dạy Anh Văn thôi mà - huynh trưởng thở dài nhìn anh

- Thầy không dạy mà trò cứ học thì làm sao! Cũng sốc lắm, mấy ngày rồi vẫn chưa ổn định tinh thần - Anh nhìn nó vẻ bất tòng tâm

Đợi huynh trưởng đi khuất, nó mới ngẩng lên nhìn anh, chưa bao giờ huyết áp của nó tăng cao thế!

- Em hỏi thật đấy! Cho em làm ngoại lệ nhé - Mặt nó đỏ bừng nhưng nó đã nắm chắc phần thắng...

- Ngoại lệ gì?

- ...

- Thế em có đồng ý đánh răng cho anh mỗi ngày không?

Im lặng, tự nhiên nó thấy mình như bị đùa giỡn! Hình như nó sắp oà khóc đến nơi. Có khi nào cuộc đời này giống như là phim không nhỉ! Lại một kết

thức có hậu... Trời tự nhiên có sấm làm nó giật mình, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, mưa ào ào đổ xuống... Bão về...

- O sao đấy! Nếu em không thích thì để anh đánh răng cho em

- Có ai vô duyên như anh không nhỉ? - Lúc này cảm giác của nó thật hỗn độn

- Không! Anh là ngoại lệ - Anh vẫn chưa thôi.

- Thế là anh có đồng ý không?

- Nhưng giờ em chỉ là học sinh cao dưới 1.6m của anh thôi! Anh sợ huynh trưởng nhà em lắm! Còn khoản nấu ăn... anh sẽ đào tạo em !

- Em không thi khối L đâu! Yên tâm

Anh có lúc rất nghiêm nghị, nhưng vẫn đủ hài hước trước những trò đùa ngớ ngẩn của nó. Mắt nó mơ hồ nhìn ra bầu trời đang mưa xối xả, nó mơ 1 ngày vênh mặt lên báo cho huynh trưởng và anh kết quả thi... nó đang mong đến 1 ngày nắng sáng rực và nóng hơn thế...

Một ngày đầu tháng 8 nắng, hơi nóng hầm hập nhưng bầu trời rực rỡ. Ở dưới gốc cây bàng xanh rì, to lớn, có chàng trai đang chờ 1 ai đó... Khuôn mặt có nét đăm chiêu nhìn về phía có cô bé cũng thật rạng rỡ như nắng mùa hè...

-Em đỡ rồi! Nó hăng giọng rồi ra vẻ nghiêm trọng nói tiếp:

Giờ ta đã công thành danh toại, chàng có đồng ý theo ta về dinh không?

- Thế nàng đánh răng cho ta mỗi ngày nhé

- anh đáp lại đầy thách thức

- Hự! Vậy chàng có cho ta là ngoại lệ không - mặt nó lại đỏ bừng, không biết vì nắng nóng hay còn nguyên nhân gì khác...

Anh im lặng, rồi hôn nhẹ lên trán nó... Lần này trời không còn đổ mưa hay có sấm, nắng vẫn cứ chói chang giữa nền trời mênh mông...

“Ngốc ạp! Ngay từ đầu em đã là ngoại lệ...!”